

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacræ Scripturæ, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiæ Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput VII. Magistratum, & Dominorum officia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](#)

C A P U T VII.

Magistratum, & Dominorum officia

Justitiæ munus Reges Magistratibus committunt, qui exacte debent illud exercere.

Quinque ea sunt, quæ a justitia possunt eos removere: 1. ignorantia, 2. præcipitatio, 3. præoccupatio, 4. negligentia, 5. avaritia.

Ne ex *ignorantia* injustitiam committant, leges & consuetudines Provinciæ, quam regunt, scire debent, si non egregie, attamen exacte, ne muneri suo desint. Cum Deus Moysi ad regendum populum seniores addidit, sui spiritus partem ab eo abstulit, idest scientiam judicandi, illamque Assessoribus ejus tribuit; secus enim injunctum officium exequi non potuissent. Non est modo expectandum ut scientia ista infundatur, sed studio est comparanda. Neque vero judicandi munus suscipere quis debet (sic ut plerique solent juvenes) litterarum omnino expers, id videlicet tantum curans, ut aliquo munere cœteris in Provincia præcellat, & familiæ suæ dignitatem augeat. Parentes, qui filios suos ad magistratus ita evehendos curant mortaliiter peccant; hique ignorantis Judices damna omnia resarcire debent, quæ ignorantia sua Provinciæ attulerunt.

Negotiis omnibus nocet *præcipitatio*, præcipue vero judiciis. Oritur hæc plerumque ex mentis vigore, quæ naturaliter prompta, subtilis, & operans, ad negotia examinanda non

jm-

immoratur; sed ingenii sui sequens promptitudinem, veritatem statim se reperisse putat. Non ita velox est judicium, lente progreditur, nonque cogitationes, ut est in adagio, sunt prudenteriores. Tempus igitur ad rem examinandam Judex sumat, cavens, ne aliquid ad partium iusta jura prætermittat.

Præoccupatio præcipitatione longe est periculosior; hocque plurimum bonorum Judicum vitium est, qui sententiae alicui adhærentes mutare illam numquam volunt, bonam & justam putantes. Plerumque id ex præsumptione, animique elatione oritur, qua omnia etiam difficultiora negotia expedire nos facile posse arbitramur. Amor & odium sunt quoque præoccupationis causæ, hi enim affectus facile secum mentem trahunt, & quemadmodum si quis optat, ne amicus suus causa cadat, facile sibi persuader ipsum justa petere, sic inimicum odio habens facile putat hunc iniqua postulare. Sunt quidam, qui sine odio vel amore parti alicui naturaliter statim adhærent, & ab ea ægre admundum divelluntur. Ut vitet hoc vitium, oportet ne Judex prudentiae suæ fidat, & ut affectus suos comprimat, odium præcipue, & amorem; amicorum commendatio sit sibi suspecta, & hinc negotium diligentius examinandi ansam capiat.

Magnum quoque vitium est *negligentia*; ideoque debet Magistratus officii sui munera proprie quieti anteponere, & suum officium propriis commodis: vigilet oportet, & laborer, ut commissa sibi negotia cognoscat, quod si litigantes

tes longe a domo sua graves sumptus ejus culpa sustineant, coram Deo reus ipse est, & ad restitutionem tenetur.

Maximum vero Judicis vitium est avaritia, sive cupiditas, qua vel honorem, vel pecuniam, vel voluptatem quærit; rarique sunt, qui a triplici hoc amore sint soluti. Pecunia cupiditas vilior, & turpior est; verum nec reliqua excusari possunt, licet parum ab honestate distare videantur. Casuistarum aliquot opinio asserens, non teneri Judicem restituere pecuniam, quam pro injusta sententia ab uno litigantium accepit, rectam justitiae administrationem tollit, Judicum avaritiæ favet, legesque omnes divinas & humanas pessumdat. Sic Deum interrogat Psalmista: *Quis requiescat in monte sancto tuo?* idest in Cœlo; & Dei nomine sic responderet: *Qui munera super innocentem non accepit* (*Psalm. 14.*). Quo jure potest Judex in justitiae suæ fructu gaudere? Si laboravit, & sudavit, ut iniquam sententiam proferret, iniquitatis hic labor est, qui mercedem non meretur. Non est ipse justitiae dominus; hæc illi a Principe tradita est custodienda, atque hanc reddere cuique debet juxta leges, quæ juste judicare jubent, & vel pro justa sententia munera revertant accipere, & accepta restitui præcipiunt. Sanctus Augustinus quæstionem dirimet inquiens: *Cum autem judicia & testimonia, quæ nec iusta nec vera vendenda sunt, iniqua & falsa venduntur, multo sceleratus utique pecunia sumitur;* quia scelerate etiam, quamvis a volentibus datur.

Ille tamen solet tamquam male sublatam pecuniam repetere, qui justum judicium emit, quoniam venile esse non debuit: qui vero pro iniquo judicio dedit, vellet quidem repetere, nisi timeret vel pudaret emissum (Epist. 54.).

Pagorum Domini debent, qualia Principes, subditis suis officia reddere. Id secum reputent oportet, se illis locis Dominos esse positos, ut communitatis saluti consulant; se subditorum esse patres, quorum bona tueri debent, non rapere; quemadmodum saepe usuvenit, aut vi, ut fraude, injustas illis movendo lites, aut pro levibus delictis ingentes exigendo mulctas. Quemadmodum enim gravia delicta punire debent, nec, accepta pecunia, impunita relinquent; ita leviora quedam delicta sunt, ex quibus lucrum sumere Domini non debent. Oportet insuper, ut familiarium suorum violentias, & extorsiones impedian, ne in eorum peccatis participent. Demum a scandalis abstineant, ne mali illorum exemplo se excusent; facilemque subditis aurem praebant, ut mala, & lites arceant, que pestilentia & bello saepius magis nocent. Sicut ad lites dirimendas Judicibus egent, ita illos diligenter elegant, qui justitiam colant, nec unquam ignorantia, vel malitia, aut avaritia illam prodant.

